

Fővárosi Ítéltábla
1.Pkf.26.186/2006/4.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Dobozy Csaba Ügyvédi Iroda, dr. Dobozy Csaba ügyvéd, (cím) által képviselt név nyilvántartásba vétele iránti ügyében a Fővárosi Bíróság 2006. június 22. napján hozott 7.Pk.60.454/2006/2. számú végzése ellen a Fővárosi Ügyészség 3. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése és a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség P.C.164/2006/2-I. számú indítványával módosított fellebbezése folytán tárgyaláson kívül meghozta a következő

v é g z é s t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését megváltoztatja és a nyilvántartásba vétel iránti kérelmet elutasítja.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye

I n d o k o l á s

A kérelmező a 2005. november 12-én tartott alakuló ülése alapján kérte bírósági nyilvántartásba vételét. Kérelmét a Fővárosi Bíróság a 7.Pk.(..)/2.számú végzésével megtagadta, mert álláspontja szerint a kérelmező alapszabálya az 1989. évi II. törvény (továbbiakban: Etv.) 2. § (2) bekezdésébe ütközött. A kérelmező fellebbezése alapján eljáró Fővárosi Ítéltábla 5.Pkf.(..)/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. Az alapítók a 2006. március 15-én tartott alakuló ülésen kimondták a szervezet megalakítását, elfogadták alapszabályát és megválasztották tisztségviselőit.

Az elsőfokú bíróság 2. sorszámú végzésével a (név) elnevezésű társadalmi szervezetet (..) sorszám alatt a társadalmi szervezetek nyilvántartásába vette, egyidejűleg közhasznú szervezetté minősítette. A végzés indokolása szerint a szervezet a közhasznú szervezetekről szóló 1997. évi CLVI. törvény (továbbiakban: Kszt.) 26. § c) pontja, 4., 5., 6-12., 23. pontjaiban foglalt közhasznú tevékenységet folytat és működésének szabályai megfelelnek a Kszt. előírásainak. A szervezet nyilvántartásba vételéről és közhasznú szervezetté minősítéséről Az Etv. 15. § (1) bekezdése, valamint a Kszt. 22. § (3) bekezdése alapján határozott.

A nyilvántartásba vétel alapjául szolgáló alapszabály - többek között - tartalmazza:
A társadalmi szervezet elnevezése: Név. (1. § (1) bekezdése)

Ideológiánk azt a területet nevezi élettérnek, amelyben a nemzet születik meg a területet befedő népek közös politikai, gazdasági és társadalmi élet összhangjából.

Magyar Nemzet alatt a magyar nép és a Kárpát-medencében élő egymásra utalt népek természetes és parancsolóan szükséges élet, társ és sorsközösségét értjük. (II. fejezet, az egyesület világnézeti alapjai főcím, a (...)alcím 5. § (1) és (2) bekezdése)

Egyesületünk minden tagjának valamely bevett, vagy elismert törvényes vallás keretébe kell tartoznia. (II. fejezet, a (...) alaptényezői alcím, 7. § (2) bekezdésének utolsó mondata)

(...) nem osztálpártot jelent és épít, hanem népmozgalmat, amely a társadalomnak minden rétegét átöleli, mozgalmából senkit nem rekeszt ki. (II. fejezet (név) alcím 8. § (1) bekezdés)

A (név) ... jelent földbékét, amikor a föld a paraszt felelős tulajdonában és felelős megművelésében van, politikai békét, melyben nem önző pártérdekek vezetnek félre a politikai nemzetet, hanem, amelyben egyetlen politikai vezérgondolat... irányítja a közösséget. (II. fejezet, (név) alcím 9. § (1) bekezdés c) és b) pontjai)

Bűnt követ el az a rendszer, amelyik a nőt szent hivatásától elvonja, mint munkást kihasználja és anyagi feltételek után rohanó „férfinőt” visszateremt belőle. (II. fejezet, (név) alcím 10. § (1) bekezdése)

Az egyesület célja és működési köre: A II. fejezetben lefektetett alapelvek megfelelő közéleti képviselete és a közvéleménnyel való megismertetése. (III. fejezet 11. §) Célunk olyan új magyar lelki típus kitermelése, mely ... tudja, hogy sem ő, sem faja nem alábbvaló egyetlen nemzetnél sem, és joga van az első sorokban helyet foglalni a saját tehetségéből, kiharcolt erejéből és nem mások érdekéből és érdeméből (III. fejezet, Nevelés és oktatás, képességfejlesztés, ismeretterjesztés (Kszt. 26. § c/4. pont) alcím 12. § (1) bekezdése).

Az egyesület nem zárja ki, hogy tagjain kívül más is részesülhessen közhasznú szolgáltatásaiból. Kulturális, oktatási és ismeretterjesztő tevékenységünk címezte a nemzet általunk elérhető és megszólítható része (elsősorban az eszmeiségünk iránt érdeklődő, azt magáénak valló ifjúság. (III. fejezet, Általános rendelkezések, közzétételi szabályok alpont, 21. § (1) és (2) bekezdése)

A pártoló tag tagsági jogviszonya a belépési nyilatkozat elnökség általi elfogadása után, a tartós adományozásról szóló szerződés megkötésével jön létre, a szerződés kötés napjával kezdődően a szerződésben megjelölt időtartamra. (IV. fejezet, tagsági jogviszony keletkezése alcím, 24. § (3) bekezdése)

Ha az elnökség valamely tagja követ el alapszabálysértést, vagy etikai vétséget, ügyében a taggyűlés dönt. (V. fejezet, Elnökség etikai eljárása alcím, 38. § (2) bekezdése) A tisztségviselők megbízatása megszűnik a taggyűlés által történő visszahívással. (VI. fejezet, egyesület tisztségviselői cím, 42. § (4) bekezdés b) pontja)

A végzés ellen a alperes neve a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség által módosításokkal fenntartott fellebbezésében indítványozta annak megváltoztatását és a nyilvántartásba vétel iránti kérelem elutasítását.

Álláspontja szerint az alapszabály egyes rendelkezései az Alkotmány előírásait, illetőleg mások jogát sérti. Ezért az Etv. 2. § (2) és (3) bekezdése értelmében a szervezet nyilvántartásba vételére nincs jogi lehetőség, és különösen nem kerülhet sor közhasznú szervezatként való elismerésére. A Kszt. 26. § c) pontjának követelménye nem érvényesülhet, ha a szervezetet olyan célból alapították, amely nincs összhangban az Alkotmánnyal és alapszabálya mások jogát sérti, hiszen nem valósulhat meg a társadalom és az egyén közös érdekének kielégítése.

Az alapszabály a (..) eszméjének közéleti képviselőjét helyezi a szervezet alapításának középpontjába. A (...) a magyarországi(..) hivatalos ideológiája volt, amely elvetette az emberi és állampolgári egyenlőség eszméjét, a magyar faj felsőbbrendűségét hirdette, más népekkel, nemzetiségekkel szemben agresszív fellépést képviselt. Történetileg kialakult tartalma nem változik meg annak eredményeként, hogy az alapszabály nem tartalmazza a teljes eszmerendszert, illetőleg árnyaltabban fogalmaz. A (..) és a (...) hatalomgyakorlásának eszközei az Alkotmánnyal, a Magyar Köztársaság demokratikus államberendezkedésével, az emberi és az állampolgári jogok tiszteletben tartásán alapuló rendelkezésekkel szemben áll.

Az alapszabály ellentétes az Alkotmány nemzetfogalmával, az államhatárt meghatározó nemzetközi egyezményekkel. Az alapszabály tagadja a többpártrendszerre, a földtulajdonra vonatkozó alkotmányos rendelkezéseket, sérti a nők esélyegyenlőségre vonatkozó szabályokat, az emberi méltósághoz való jogot és az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdésének rendelkezéseit. Az alapszabály nincs összhangban a szomszédos államokban élő magyarokról szóló 2001. évi LXII. törvény, a termőföldről szóló 1994. évi LV. törvény, az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény rendelkezéseivel

A szervezet elnevezése nem elégíti ki a névvalódiság, névkizárólagosság, névszabatosság követelményét, törvénysértő a pártoló tagsági viszony keletkezésére vonatkozó alapszabályi rendelkezés. Hiányos a tisztségviselők visszahívásának szabályozása, továbbá az alapszabály, illetőleg a belépési nyilatkozat sem tartalmazza a közérdekű adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvény szerint különleges adatnak minősülő vallásos meggyőződésre vonatkozó adat kezelésére vonatkozó felhatalmazást.

A kérelmező a fellebbezésre tett észrevételében az elsőfokú bíróság végzésének helybenhagyását kérte.

Érvei szerint a fellebbezés az állampolgári jogok érvényesítésének megakadályozását célozza, sérti az Alkotmány 70/G. § (2) bekezdésének rendelkezését, mely szerint tudományos igazságok kérdésében dönten, kutatások tudományos értékét megállapítani kizárólag a tudomány művelői jogosultak. A fellebbező fellebbezését a szöveggörnyezetből önkényesen kiemelt szövegrészek célzatos elemzésre alapítja.

A Fővárosi Ítéltábla 5.Pkf.(..)/2. számú jogerős végzése is mellőzte az elsőfokú bíróság végzésének indoklásából a (..) eszmerendszerével kapcsolatban tett megállapításokat arra hivatkozással, hogy „a szervezet neve felveti ugyan az ezzel való azonosulás lehetőségét, ezt azonban kizárólag az alapszabályban megfogalmazott célok alapján lehet megítélni.” Az ügyben korábban eljáró bíróságok az ideológiai-történelmi kérdések jogi vonatkozásait vizsgálták, az alapítók a hivatkozott jogerős végzés és az elsőfokú bíróság hiánypótló felhívása alapján alkották meg a szervezet alapszabályát.

A szervezet neve, latin nyelvű formája közismert, az alapszabály 8. - 9. §-aiban kifejtett ideológiai tartalomra utal, eszmevilágának sarkalatos elemére.

Történelmi tény, hogy a Kárpát-medence egésze magyar élettér, amelyet a Magyar Köztársaság határain kívül kisebbségben élő három millió magyar kétséget kizáróan igazol.

A fellebbezés alapos.

Az Etv. 1. §-a az Alkotmány 63. § (1) bekezdésével összhangban - biztosítja az egyesülési jog mindenkit megillető alapvető szabadságjog gyakorlását. Ennek megfelelően mindenkinek joga van ahhoz, hogy szabadon megválasztott célból másokkal kulturális, vallási, tudományos, szociális, szabadidős közösséget hozzon létre, szervezetet alapítson, az ilyen szervezetekhez önként csatlakozzon, azok tevékenységében részt vegyen, illetőleg onnan önként kilépjen.

Az Etv. 2. § (3) bekezdése szerint társadalmi szervezet minden olyan tevékenység végzése céljából alapítható, amely összhangban áll az Alkotmánnyal és amelyet törvény nem tilt. Az Etv. 4. § (1) alapján a társadalmi szervezet nyilvántartásba vétele nem tagadható meg, ha alapítói az e törvényben előírt feltételeknek eleget tettek. Az Etv. 6. § (1) bekezdése kimondja, hogy a társadalmi szervezet alapszabályának, az abban meghatározott célkitűzéseknek megfelelően kell biztosítania a szervezet demokratikus, önkormányzati elven alapuló működését, a tagok jogainak és kötelességeinek érvényesülését. Az alapszabály kötelező elemeit az Etv. 6. § (2) bekezdése határozza meg, eszerint az alapszabályban a szervezet nevről, céljáról, székhelyéről és a szervezetéről kell rendelkezni.

Az egyesülési jog gyakorlásának kereteit, szűk körű korlátozását az Etv. 2. § (2) és (3) bekezdésében fogalmazza meg. A törvényhelyhez fűzött indoklásában kifejtettek szerint az egyesülési jog gyakorlásának törvényi korlátja az 1976. évi 8. törvényerejű rendelettel kihirdetett az Egyesült Nemzetek Közgyűlése XXI. ülészakán, 1966. december 16-án elfogadott Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányának (továbbiakban: Egyezségokmány) rendelkezéseivel áll összhangban. Az Egyezségokmány 22. Cikk 2. pontja kimondja, hogy az egyesülési jog gyakorlását csak törvényben megállapított és olyan korlátozásoknak lehet alávetni, amelyek egy demokratikus társadalomban az állam biztonsága, a közbiztonság és a közrend, illetőleg a közegészség, a közérkölc vagy mások jogai és szabadságai védelme érdekében szükségesek. Ennek megfelelően az Etv. 2. § (2) bekezdése értelmében az egyesülési jog gyakorlása nem sértheti az Alkotmány

2. § (3) bekezdését, nem valósíthat meg bűncselekményt és bűncselekmény elkövetésére való felhívást, valamint nem járhat mások jogainak és szabadságának sérelmével.

A társadalmi szervezet bírósági nyilvántartásba vétellel jön létre. A nyilvántartásba vételi eljárás célja az alkotmány-, illetőleg törvényellenes tevékenység folytatására alapított társadalmi szervezetek tevékenységének megakadályozása. (6/2001. (III. 14.) AB határozat) A nyilvántartásba vételi eljárásban a bíróság kizárólag a társadalmi szervezet alapításának és deklarált céljainak törvényességét vizsgálja, tehát azt, hogy az alapítók az Etv. által előírt feltételeknek eleget tettek-e, a szervezet céljai összhangban vannak-e az Alkotmánnyal és az egyéb törvényekkel. Vizsgálja továbbá azt, hogy az egyesület alapszabályában meghatározott célok megvalósítására irányuló egyesületi tevékenységek mennyiben eredményezhetik mások jogainak és szabadságának sérelmét.

A kérelmező alapszabályának II. fejezete rögzíti „az egyesület világnézeti alapjainak meghatározását”, ezen belül a „(...) nemzetfogalmát”, a „(..) alaptényezőit” és a „(név)” tartalmát. A III. Fejezet 11. §-a szerint a kérelmező célja „a II. fejezetben lefektetett alapelvek megfelelő közéleti képviselte és a közvéleménnyel való megismertetése...”, és a cél szerinti tevékenysége a fenti világnézeti alapokon nyugvó nevelés, oktatás, képességfejlesztés, ismeretterjesztés, kulturális tevékenység, az emberi és állampolgári jogok védelme és a bűnmegelőzés.

Az ítéletábra részleteiben vizsgálta az alapszabály egyes, kifogásolt rendelkezéseit és az Alkotmánnyal, valamint egyéb törvényekkel való egybevetés eredményeként az alábbi megállapításra jutott.

Az Alkotmány 3. § (2) bekezdése szerint a Magyar Köztársaságban a pártok közreműködnek a népakarat kialakításában és kinyilvánításában. Megalapozott fellebbezési kifogás, hogy az alapszabály 8. §-ából és a II. fejezet, (NÉV) alfejezet, 9. § (1) bekezdés d) pontjából egyértelműen következtethető: az alapítók az Alkotmány hivatkozott rendelkezését sértő módon elvetik a többpártrendszeren alapuló pluralista alkotmányos berendezkedést.

Az alapszabály II. fejezet, (..) nemzetfogalma fejezet 5. §-ának tartalma ellentétes az Alkotmány 5. §-ának rendelkezésével, továbbá a Magyar Köztársaság államhatárait meghatározó nemzetközi egyezményekkel. Emellett nem áll összhangban a határon túli magyarokra vonatkozó, az Alkotmány 6. § (3) bekezdésében foglalt követelménnyel sem. Az Alkotmány 5. §-a kimondja, hogy a Magyar Köztársaság állama védi a nép szabadságát és hatalmát, az ország függetlenségét és területi épségét, valamint a nemzetközi szerződésekben rögzített határait. A 6. § (3) bekezdése szerint a Magyar Köztársaság felelősséget érez a határain kívül élő magyarok sorsáért, és előmozdítja a Magyarországgal való kapcsolatuk ápolását. Ez utóbbi törvényhelyhez fűzött indokolás rögzíti, hogy az első és második világháborút követő békeszerződések nyomán kialakult európai

határok realitását - tekintettel a világpolitikai erőviszonyokra, szövetségi rendszerünkre - nem lehet kétségbe vonni, ez azonban nem jelenti azt, hogy a kialakult sajátos nemzetiségi viszonyokra ne kellene fokozott figyelmet fordítani. Az Országgyűlés a Magyar Köztársaságnak az Alkotmány 6. § (3) bekezdésében foglalt, a határon kívül élő magyarokért viselt felelősségének érvényesítése érdekében alkotta meg a szomszédos államokban élő magyarokról szóló 2001. évi LXII. törvényt. A kérelmező kifogásolt alapszabályi rendelkezése e törvény előírásaival nem áll összhangban és ezzel egyidejűleg megvalósítja az önazonossághoz való jog sérelmét is. Az alkotmány nemzetfogalmával ellentétes, hogy a kérelmező a magyar nemzet „életterének” tekinti a teljes Kárpát- medencét, mint földrajzi területet, és a magyar nemzet részének minősíti a Magyar Köztársaság területén és államhatárain túl élő más nemzetiségeket is.

Az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdése értelmében a Magyar Köztársaság biztosítja a területén tartózkodó minden személy számára az emberi, illetve az állampolgári jogokat, bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül. Az embereknek az (1) bekezdés szerinti bármilyen hátrányos megkülönböztetését a törvény szigorúan bünteti (70/A. § (2) bekezdése). Ebből következően az állampolgárok egyenjogúak, a hátrányos megkülönböztetés közöttük - egyebek mellett - nyelv, vallás, nemzetiség szerint tilos. A kisebbségek védelmére vonatkozó speciális rendelkezéseket a nemzeti és etnikai kisebbségek jogairól szóló 1993. évi LXXVII. törvény tartalmazza. E törvény 4. § (1) bekezdésének rendelkezése értelmében a Magyar Köztársaság tilalmaz minden olyan politikát, amely a kisebbségeknek a többségi nemzetbe való beolvasztását célozza vagy ezt eredményezi, a kisebbségek által lakott területek nemzeti vagy etnikai viszonyainak a kisebbség szempontjából hátrányos megváltoztatására irányul, a nemzeti vagy etnikai kisebbséget vagy kisebbséghez tartozó személyt jogai gyakorlásában akadályozza.

Az alapszabály II. fejezet (NÉV) cím 9. § c) pontjának szabályozása, mely szerint „a föld a paraszt felelős tulajdonában és felelős megművelésében van” sérti Alkotmány 13. § (1) bekezdésében biztosított tulajdonhoz való jog, mint alkotmányos alapjogot és a termőföldről szóló 1994. évi LV. törvény rendelkezéseibe ütközik, mert a termőföld tulajdonlásának nem feltétele annak személyes művelése.

Az Alkotmány 66. § (1) bekezdése biztosítja a férfiak és a nők egyenjogúságát minden polgári és politikai, valamint gazdasági, szociális és kulturális jog tekintetében. A fellebbezés megalapozottan sérelmezi, hogy az alapszabály 11. § (1) bekezdésének második mondata - „Bűnt követ el az a rendszer, amelyik a nőt szent hivatásától elvonja, mint munkást kihasználja és anyagi feltételek után rohanó „férfinőt” teremt belőle.” - sérti az Alkotmány 70/A. §-t, 70/B. § (1) bekezdését, valamint az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény rendelkezéseit.

Az alapszabálynak 12. § (1) bekezdésében megfogalmazott céljának a magyarság, mint faj értékelése - „nem alább való egyetlen nemzetnél sem” - jogaira - „joga van az első sorában helyet foglalni” vonatkozó része sérti az Alkotmány 54. §-ában biztosított emberi méltósághoz való jogot, valamint Alkotmány 70/A. § (1) bekezdésében szabályozott emberi és állampolgári jogokat, mert nemzeti alapon különbséget tesz emberek, illetve emberek csoportjai között.

Az ítéletábra álláspontja szerint a fentiekből kitűnően az alapszabályban megfogalmazott eszmerendszer egyes elemei az Alkotmányba és egyéb törvényekbe ütköznek, sértik az Alkotmány által védett alkotmányos értékeket, a demokráciát, a demokratikus államberendezkedést, a pluralizmust, az emberi méltóságot. Emellett nem hagyható figyelmen kívül Magyarország történelmi múltjának napjainkban is meglévő hatása. A XX. század vitathatatlan történelmi eseményei miatt a hungarizmus, mint totalitárius eszme alkalmas a ténylegesen sérelmet szenvedett emberekben, leszármazóikban, és ezek különféle közösségeiben a félelem, a veszélyhelyzet érzetének felkeltésére.

A kifejtettekből következően a szervezet célja, egy alkotmányos értékekkel összeegyeztethetetlen eszmerendszer közéleti képviselése, a közvéleménnyel való megismertetése nem áll összhangban az Alkotmánnyal, továbbá mások jogainak sérelmével járna. Az alapszabály ezért egyértelműen sérti az Etv. 2. § (2) és (3) bekezdését, így a kérelmező társadalmi szervezetként bírósági nyilvántartásba nem vehető.

A közhasznú szervezet alapítására irányuló szándék esetén a szervezet alapszabályának az Etv. rendelkezéseit meghaladóan ki kell elégítenie a Kszt. rendelkezéseit is.

A Kszt. 26. § c) pontjában foglalt közhasznú tevékenységek kimerítő felsorolása rögzíti, hogy a törvényben meghatározott tevékenységek akkor minősülnek közhasznúnak, ha a társadalom és az egyén közös érdekét egyszerre szolgálják. Tehát kizárólag olyan cél szerinti tevékenységek ismerhetők el közhasznúként, amelyek a társadalom és az egyén közös érdekeinek kielégítésére irányulnak. Ebből és a Kszt. 4. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt rendelkezésből is következően nem tekinthető közhasznúnak az a tevékenység, amely kizárólag az egyén, vagy az egyének szűkebb köre érdekeinek kielégítését kívánja biztosítani, attól függetlenül, hogy a tevékenység egyébként megfelel a törvényi felsorolás valamely tételének. Az alapszabályban deklarált cél törvényességének hiánya, mások jogainak sérelme pedig fogalmilag kizárja a társadalom és az egyén közös érdeke kielégítésének lehetőségét, tehát a kérelmező közhasznú szervezetkénti minősítését.

A további fellebbezési kifogásokat illetően az ítéletábra arra utal, hogy az alapszabály kifogásolt rendelkezései az Etv. 2. §-ának teljesülése esetén sem önmagukban, sem pedig együttesen nem eredményeznék a nyilvántartásba vétel iránti kérelem elutasítását. Ezek a hiányosságok ugyanis a megismételt eljárásban az alapszabály módosításával pótolhatók,

illetőleg korrigálhatók. A másodfokú bíróságot terhelő indokolási kötelezettségre figyelemmel e körben az ítélőtábla az alábbiakra mutat rá.

A KK.1. számú állásfoglalás II. pontja értelmében a bíróságnak a társadalmi szervezet nyilvántartásba vételekor vizsgálni kell, hogy a társadalmi szervezet választott elnevezése megfelel-e a névkizárolagosság, névvalódiság és a névszabatosság követelményének.

A névkizárolagosság elvárása azt jelenti, hogy a társadalmi szervezet elnevezésének az ország területén hasonló működési körben tevékenykedő, korábban bejegyzett társadalmi szervezetek elnevezésétől különböznie kell (Etv. 7. § (2) bekezdése). Az elnevezés akkor felel meg a fenti követelménynek, ha a név az egyediesítésre alkalmas, ha a megjelölés a társadalmi szervezetnek sajátos, más szervezettől eltérő jelleget ad, tehát kizárja az összetévesztés lehetőségét. A névvalódiság követelménye szerint a társadalmi szervezet elnevezésében nem szerepelhet olyan kifejezés, amely jelentőségét vagy működését illetően megtévesztésre alkalmas. Az Etv. 7. § (2) bekezdése kifejezetten kimondja, hogy a társadalmi szervezet elnevezése és célja nem keltheti azt a látszatot, hogy tevékenységét más jogi személy tevékenységéhez kapcsolódóan fejt ki és az elnevezés egyéb módon sem kelthet a valósággal ellentétes látszatot. Az elnevezés akkor elégíti ki a névszabatosság követelményét, ha megfelel a névalkotás nyelvi és társadalmi követelményeinek, kiejthető, megjegyezhető, azonosítható. Az idegen nyelvű (latin) szavak, kifejezések, elnevezések használatát a társadalmi szervezet nemzetközi, nemzetiségi jellege, a történelmi hagyományok folytatása indokolhatja. Egyéb esetekben csak akkor elfogadható, ha közismert, a köznyelv által elfogadott idegen nyelvű kifejezésről van szó.

Az ügyész fellebbezési érvelésével szemben a „(név)” latin szavakból álló elnevezés közismert, a köznyelv által elfogadott kifejezés, ezért nem sérti a névszabatosság követelményét. A kérelmező névválasztása azonban nem felel meg névkizárolagosság és a névvalódiság követelményének. A „(név)” név egyediesítésre nem megfelelő, a szervezet céljára, tevékenységére egyértelműen nem utal. Ugyanakkor alkalmas a már nyilvántartásba vett (név) Diákszervezetek Szövetsége elnevezésű társadalmi szervezettel való összetévesztésre, továbbá azt a látszatot kelti, hogy tevékenységét más jogi személy tevékenységéhez kapcsolódva fejt ki.

Az Etv. 6. § (1) bekezdéséből kitűnően az egyesülési jog alapján létrejövő szervezetek fogalmi ismérvei: az önkéntesség, az önkormányzati elven alapuló működés, a közös cél, a nyilvántartott tagság, a cél elérése érdekében szervezett közös tevékenység. Ezek a fogalmi ismérvek az egyesülési jog tartalmából, ilyen az önkéntesség és az önkormányzati elven való működés, illetőleg a szervezetszerű működés igényéből következnek. Az Alkotmányban biztosított egyesülési jog azt jelenti, hogy a társadalmi szervezethez bárki csatlakozhat, aki az alapszabályban meghatározott feltételeknek megfelel. Az egyesületi tagság tehát az alapszabályban meghatározott tagsági feltételek teljesülése és a felvétel eljárási rendje szerint

keletkezik. A társadalmi szervezet belső autonómiájának kérdése annak szabályozása, hogy milyen feltételek teljesítése esetén teszi lehetővé a szervezethez való csatlakozást. Az egyesülési jog tartalmából következően az ügyész alappal hivatkozott fellebbezésében arra, hogy egyesületi tagsági jogviszonyt polgári jogi szerződéssel, megállapodással létrehozni nem lehet.

Megalapozottan kifogásolta a fellebbezés a vallásos meggyőződésre vonatkozó különleges adat kezelésére, valamint a tisztségviselők visszahívásának okaira vonatkozó szabályozás hiányát is. A közérdekű adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvény szerint különleges adatnak minősül a vallásos meggyőződésre vonatkozó adat, amelynek kezelésére vonatkozó felhatalmazást sem az alapszabály sem pedig a belépési nyilatkozat nem tartalmaz.

Az Etv. szabályai nem zárják ki, hogy az alapszabály a szervezet tisztségviselőinek felmentéséről, visszahívásáról rendelkezzen, de ezt a jogot nem lehet korlát, vagy indok nélkül gyakorolni. A demokratikus működés elvével csak az olyan alapszabályi rendelkezések állnak összhangban, amelyek a felmentés, visszahívás szabályozása mellett egyúttal pontosan megjelölik az arra okot adó körülményeket. Az alapszabály rendelkezéseiből kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy a tisztségviselők visszahívására alapot adó magatartások köre megegyezik-e a tagok által elkövethető vétségekkel, vagy az alapítók szándékuk szerint a tisztséghez kapcsolódó más magatartások esetére is biztosítani kívánták a tisztségviselők visszahívásának lehetőségét. A kérelmező alapszabálya a tisztségviselők visszahívásának okait egyértelműen nem szabályozza, ezért nem felel meg az Etv. 6. § (1) bekezdésében foglalt követelményeknek.

A kérelmező alapszabálya a fentiekben kifejtett hiányosságok miatt nem alkalmas a nyilvántartásba vételre, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését a 105/1952. (XII. 28.) MT. rendelet 13. § (3) bekezdése, továbbá a Pp. 259. §-a szerint alkalmazandó Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a nyilvántartásba vétel iránti kérelmet elutasította.

Budapest, 2006. december 12.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.,
a tanács elnöke

. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k.,
előadó bíró

Dr. Hegedűs Mária s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: